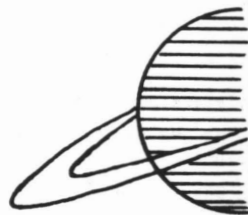

UFO NYT

JUNIOR

**S.U.F.O.I.
SJÆLLAND**

UDGIVER: S.U.F.O.I. SJÆLLAND (Scandinavian UFO-information)

REDAKTION: LEIF ECKHOFF PEDERSEN - KASTRUPVÆJ 260 - KASTRUP - TLF: (01) 50 05 22

ABONNEMENT: SUFOI SJÆLLAND - BØRGE JENSEN - ELMEVEJ 2 - BORUP SJ. - (03 626) Borup 101
POSTGIRO 130718

Nr. 5

MARTS 1965

2' Årgang

EN MÅLSÆTNING

Flere gange er spørgsmålet "Hvad er det i grunden SUFOI vil?" dukket op under diskussioner og jeg vil derfor forsøge at trække linierne for vort mål op.

SUFOI, UFO NYT og UFO NYT JUNIOR, har alle det samme formål, nemlig at orientere om UFO-sagen og dens mange forskellige aspekter. I starten var vi tilfredse med at kunne orientere os selv, det vil sige alle de mennesker, der havde fundet sammen i SUFOI. Det blev så gjort ved tilsendelse af forskellige dupliserede og trykte studiematerialer, samt gennem UFO-Nyt. Med tiden opdagede vi, at også udenfor SUFOI var der vide kredse, der interesserede sig for de såkaldte flyvende tallerkener. UFO-Nyt blev derfor med tiden mere udadvendt end i starten, samtidig med at vi startede en omfattende foredragsvirksomhed for klubber og foreninger.

I dag er vi nået dertil, at vi ønsker at orientere alle de mennesker, der selv ønsker at vide besked om UFO-sagen, uden at vi derfor tænker på at gå over i en slags "missionsvirksomhed" eller at overbevise folk, med eller mod deres egen vilje. Vi ønsker blot at fremlægge så mange facts som muligt og give så god og grundig og ikke mindst alsidig orientering som muligt. Vi vil gerne opnå at menneskene selv begynder at tænke og selv begynder at tage stilling til problemerne - ikke som tidligere hvor man overlod til pressen og radioen at tage stilling for een selv.

Vi vil søge at aktivere så mange som muligt gennem foredrag i alle de foreninger, der ønsker at høre os. Vi vil søge at få fremstillet en UFO-brochure til orienteringsbrug, som man gratis kan uddele til mennesker som enten ønsker oplysninger om UFO-sagen eller om SUFOI eller som vi mener vi kan gøre interesseret i sagen. Vi vil søge at gøre UFO-Nyt til et tidsskrift, der kommer ud til store dele af befolkningen, med et alsidigt og interessant stofvalg, som virkelig kan vække interesse og skabe diskussion om emnet. Derfor vil jeg også appellere til vore læsere om at agitere for UFO-Nyt, der er sikkert også nogen i jeres omgangskreds, der er interesseret i Ufologien og som endnu ikke kender UFO-Nyt. Nu vil der jo desværre kun udkomme et enkelt nummer mere af JUNIOR, hvorefter vi stopper og lader stoffet overgå til UFO-Nyt, hvor det jo retteligt hører hjemme. Vi har været glade for JUNIOR og for vore læsere og vi håber at alle, der ikke i forvejen abonnerer på UFO-NYT, skynder sig på posthuset med 24 kroner, der sendes på giro nr. 117725 til Fru Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, så er UFO Nyt sikret for et år.

LEIF

Denne gang skal vi se lidt nærmere på en stjerne. Hvad er en stjerne, hvordan opstår den og hvordan opfører den sig. Sige noget bestemt om, hvordan en stjerne opstår, kan man ikke, men der er fremsat en række forskellige teorier, som vi dog ikke skal komme nærmere ind på. Vi vil derimod se lidt på, hvordan en stjerne opfører sig. Ved analyse af en stjernes spektrum, er vi i stand til at sige noget om, hvilke grundstoffer den består af. Vi finder nok de kendte grundstoffer, men i en helt anden fordeling end den vi kender her på Jorden. Langt den største del af en stjerne udgøres af de to første grundstoffer i grundstofrækken, nemlig de to letteste grundstoffer brint og helium. Disse stoffer udgør tilsammen mellem 90 og 98% af den samlede masse. Hermed er vi på sporet af de processer, som foregår i en stjerne. Stjerneprocesserne har også været genstand for diskussioner, men man er vistnok i dag enige om, at der er tale om kernereaktioner, idet der i enhver normal stjerne sker en omdannelse af brint til helium. Denne omdannelse finder sted i stjernens centrale regioner. Når der ovenfor er brugt betegnelsen normale stjerner, skyldes det, at der for visse stjernetyper gør sig noget andet gældende. Der er også ovenfor nævnt nogle procenter for stoffordelingen, men denne procentfordeling gælder kun for stjerner af en vis alder. Efterhånden som brinten forbruges, må procenterne ændres, hvis der da ikke tilføres ny brint fra universet, hvad en del forskere mener er tilfældet. Et kan man dog sige, nemlig at der efterhånden dannes mere og mere helium.

Lad os engang kigge lidt nærmere på den nærmeste stjerne i rummet, Solen.

S O L E N

Solen er en stjerne, som set med jordiske øjne virker både stor og betydningsfuld, men som set med kosmiske øjne er et almindeligt himmellegeme uden større betydning, og ovenikøbet placeret i udkanten af vort mælkevejssystem. Hvis vi tænkte os at placere Solen i samme afstand fra os som Polarstjernen, ja så ville vi slet ikke kunne se den, og selv om vi betragtede Solen gennem et meget stærkt teleskop, ville den kun fremtræde som en ganske lille lysplet.

Solens vigtigste data:

Alder: 5 tusinde millioner år, eller mere.

Masse: 2×10^{27} tons

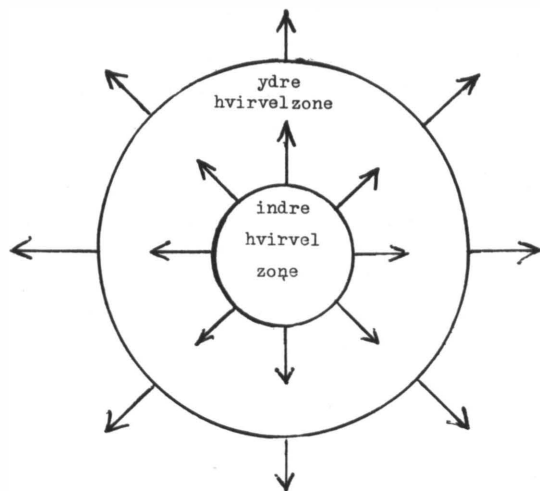
Radius: 700.000 kilometer (Solen er stor nok til at rumme en million legemer af størrelse som Jorden)

Middeltæthed: 1,4 gange vands (eller oa. $\frac{1}{4}$ af Jordens)

Sammensætning: Brint og helium tilsammen mere end 98%, heraf brint mindst 90%. De øvrige grundstoffer tilsammen mindre end 2%.

Temperatur: 6000° C. ved overfladen. 13 - 20 000 000° C. ved centrum

Udstråling: 5×10^{23} hestekraft, svarende til udstrålingen fra 10^{25} (10 000 000 000 000 000 000 000 000) almindelige elektriske pærer.

Tværsnit gennem Solen. Solens energi udvikles i den centrale kerne, hvor temperaturen er 13 - 20 millioner ° C., og hvor brint forvandles til helium. Den frigjorte energi føres udefter ved konvektion, d.v.s. hvirvlende bevægelse, og ved stråling, idet strålingen dog er dominerende uden for selve kernen. Fra soloverfladen udsendes lys svarende til 4 millioner tons masse pr. sekund.

Solen er af vital betydning for livet på Jorden og det er derfor ganske naturligt, at vi ofrer denne vor nærmeste fiksstjerne særlig opmærksomhed. Et stort antal forskere fra forskellige videnskabsgrene arbejder hver eneste dag året rundt med udforskningen af Solen, ikke blot for at søge løsning på universets mange gåder, men også fordi Solen spiller en stor rolle i vor daglige tilværelse..

Rotationen: Solens rotationsperiode er på 27 døgn, og findes ved hjælp af blandt andet solpletterne. Et ejendommeligt fænomen udgør denne omdrejning, idet Solens forskellige dele ikke drejer med samme hastighed. Stik imod hvad man skulle forvente, roterer Solen hurtigst ved ækvator og langsomst ved polerne. Variationen i rotationsperioden beløber sig til 3 - 4 dage fra ækvator til pol.

Solpletter: Med kortere eller længere tidsmellemlum, viser der sig på solens overflade nogle iøjnefaldende mørke pletter. Det er de berømte solpletter, af hvilke nogle er små og andre store nok til at kunne ses med det blotte øje. Man har målt solpletter på 150.000 kilometer i diameter. Temperaturen i en solplet er lavere end den normale overfladetemperatur, nemlig ca. 4.000° C. Solpletterne er ikke permanente. De udvikler sig sædvanligvis i løbet af nogle få dage, af og til i løbet af få timer, idet de ofte dukker op på steder hvor der ikke i forvejen har været noget usædvanligt at se. Efterhånden synes solpletterne igen langsomt at blive absorberet i de omgivende partier, en proces der kan tage dage, uger eller måneder, idet de største pletter lever længst - rekorden er 18 måneder. Man ved ikke meget om hvorfor og hvordan de opstår, men man har studeret dem gennem så mange år, at man har konstateret en vis regelmæssighed i antallet af solpletter og summen af deres arealer.

Solpletallet stiger og falder ganske systematisk over en periode på 11 år i gennemsnit. En sådan periode kaldes en solpletcyklus. Solpletterne opstår indenfor en zone, der strækker sig mellem 35° nordlig og 35° sydlig bredde og efterhånden som en cyklus skrider frem, kommer de steder, hvor nye pletter optræder, gradvis nærmere ækvator, indtil pletterne, henimod slutningen af en 11 års cyklus, bryder frem umiddelbart nord og syd for ækvator i ringe antal. På dette stadium kan en ny cyklus begynde med ganske små udbrud på høje breddegrader igen.

I forbindelse med solpletterne, som vidner om mægtige hvirvelstorme i solatmosfæren, opstår elektromagnetiske fænomener. Disse fænomener spiller, sammen med udbrud på solen der giver anledning til udsendelse af elektrisk ladede partikler, en stor rolle for livet her på kloden. Ved store udbrud, d.v.s. ved forøgelse af antallet af elektrisk ladede partikler, bliver koncentrationen af elektroner i ionosfæren nedsat, og en beskyttelsesvirkning, hvorefter jordiske liv afhænger, reduceres ligeledes. Når koncentrationen af elektroner formindskes, kan de kosmiske stråler trænge længere ned og i større mængder til de nederste lag af atmosfæren. Sådanne tilstande kendetegnes ved hyppigere optræden af nordlys og ved at magnetiske storme opstår. Videnskaben mener også, at livsfunktionerne i mennesket, dyrene og planterne bliver berørt på skadelig vis.

Vi skal ikke her gå i detaljer med den viden vi har i dag om Solen, men det vil sikkert være på sin plads, ganske kort at beskrive en del af de øvrige fænomener i forbindelse med Solens aktivitet.

Solformørkelse: Denne optræder når Månen helt eller delvis afskærmer lyset fra solskiven. Når Månen kun dækker en del af solskiven, taler vi om partiel solformørkelse, og når solskiven fuldstændig dækkes, har man total solformørkelse.

I forbindelse med en total solformørkelse bliver vi vidne til et sælsomt skue, idet vi nemlig nu er i stand til at studere solranden nærmere. Solen er en luftformig masse, men alligevel tegner solkanten sig ganske skarp. Dette fænomen hænger sammen med, at overgangslaget mellem den lysende solskive og de stærkt fortyndede dele af Solen, som rækker tusinder af kilometer ud i rummet, kun er et par hundrede kilometer bredt og derfor set fra Jorden vil virke som en skarp kant.

Udenfor det vi kalder solkanten ligger kromosfæren og koronaen. Begge dele består af fortynnet solstof. Nærmest ved solkanten har vi kromosfæren der strækker sig omkring 10.000 km. ud i rummet i en regelmæssig kappe. Koronaen strækker sig omkring en million kilometer ud i rummet og varierer stærkt i form og udstrækning indenfor en solpletcyklus. Vi iagttager også en anden ting ved total solformørkelse, nemlig udslyngning af solstof i kæmpemæssige flammer, som rækker hundrede tusinde kilometer ud fra overfladen, for derefter igen at søge ind mod Solen. Disse fænomener kaldes protuberanser og deres levetid varierer fra få timer til mange uger. De fleste protuberanser hører sandsynligvis sammen med nydannelse af solpletter. Man ser dem i adskillige typiske former, som f.eks. buer, tove, bånd og sløjfer, samt undertiden i ganske uregelmæssigt formede formationer. Bevægelserne ser ud til at være stærkt magnetisk påvirkede.

Disse fænomener er dog langt fra tilstrækkeligt udforsket, men ved hjælp af satellitter og rumobservatoriets hjælp, vil videnskaben i de kommende år få en mængde nye oplysninger til belysning af og udbygning af vor viden om stjerner.

Frank Pedersen

U.S. Airforce offentliggør foreløbig UFO-rapport

Som det jo er bekendt, fører USAF en mærkelig politik, når det drejer sig om UFO'er. Det ene øjeblik står en eller anden officer - næsten altid af forholdsvis lav rang - op og erklærer på USAFs vegne, at efter de sidste undersøgelser er det tilfulde bevist, at der ikke findes UFO'er. Måned efter offentliggør man så en eller flere rapporter, som så absolut må betegnes som vaskeægte UFO-rapporter. Meningen med denne tilsyneladende helt forvirrede fremgangsmåde er sandsynligvis gradvis at vænne folk til tanken om de flyvende tallerkeners eksistens. Det ser også ud til at det lykkes, idet "krigen" bliver ført på samme måde på mange fronter samtidig. De foreløbige resultater af denne politik, har vi jo allerede selv erfaret gennem de sidste par år.

Her er den foreløbig sidste af USAFs rapporter. Den fremkom den 6. januar 1965 i flere danske aviser:

"Det amerikanske flyvevåben undersøger rapporter om to ikke-identificerede genstande, som den amerikanske flådes radarstation i Maryland observerede for nylig, meddeltes det i aften.

De pågældende genstande havde en hastighed på ca. 7.700 km/tim og blev observeret ca. 75 km. syd for basen den 29. december 1964 kl. 20,30. De to genstande nærmede sig stationen, foretog en snæver vending og forsvandt atter.

Det hurtigste fly man kender, er forsøgsflyet X-15, der har en tophastighed på ca. 6.500 km./tim. De pågældende flytyper findes imidlertid kun ved stillehavskysten, og samtidig er deres aktionsradius meget kort.

Det amerikanske flyvevåben har en særlig afdeling ved Wright-Patterson basen i Dayton, Ohio, til undersøgelse af ikke-identificerede flyvende genstande."

Hvad denne observation angår, så er den forbillidlig god. Man må formode, at personalet på stationen ikke foretager fejlaflysninger, hvad der forevrigt er vanskeligt. Desuden skulle en teknisk fejl også være udelukket, idet en trænet observatør straks ville bemærke det. Et fly eller en raket ville ikke være i stand til at foretage en snæver vending med den hastighed, og slet ikke så fremt det var bemannet. Luftballoner, højtflyvende spindelvæv o.l. vil ikke kunne opnå den store hastighed som objekterne havde o.s.v., o.s.v. Med andre ord, så vil den opmærksomme læser ikke være i tvivl om, at der findes UFO'er. Man må blot håbe, at tilstrækkeligt mange har reflekteret over artiklen.

e.j.

RUMHUMOR: En flyvende tallerken landede ved ekkodalen på Bornholm. Piloten, der var stationeret på Månen ville prøve ekkoet, og råbte: "Jeg er en rummand!" Ekkoet svarede: "Jeg er en rummand." Rummanden fortsatte: "Jeg er fra Månen!", hvorpå ekkoet svarede: "Hold op med det sludder, ethvert barn ved jo, at der ikke er liv på Månen."

frit efter "Cosmic Newsletter"

FLERE MARINER IV DETAILLER

NASA har offentliggjort mere udførlige oplysninger om deres Mariner IV forsøg, og vi bringer hermed et udpluk deraf. Selvom det er en artikel med mange tal, som måske kan trætte nogle, synes vi alligevel at vi vil bringe den, idet den giver et interessant billede af nogle af de tekniske problemer, der er involveret i et sådant forsøg, idet der kræves en utrolig præcision.

Mariner IV blev opsendt fra Cap Kennedy med en Atlas-Agena D den 28. november 1964. Fem minutter senere, efter at Atlas-trinet var brændt ud, udløstes et skjold omkring rumfartøjet, og dermed var den første forhindring på Mariners 520 millioner kilometer lange rejse til Mars overstået. 13 dage tidligere var Mariner III's opsendelse blevet en fiasko, fordi skjoldet omkring rumfartøjet ikke var blevet udløst som planlagt.

Seks minutter efter starten blev Agena-trinet affyret for at bringe Mariner ind i et parke-ringskredsløb om Jorden. 32 minutter senere, i en højde af 200 km. over det Indiske Ocean, blev Agena-trinet startet endnu engang for derved at bringe rumfartøjet ud på sin planlagte kurs mod Mars. Efter Agena-trinet's afbrænding, var Mariners hastighed ca. 41.000 km./tim. i forhold til Jorden. Dens signaler indikerede, at den ville passere ca. 240.000 km. fra Marsoverfladen, hvis man ikke foretog nogen kursændring undervejs, den såkaldte midtkurs-manøvre.

45 minutter efter opsendelsen og efter at det udbrændte Agena-trin var blevet udløst, begyndte Mariner IV at udfolde sine solbatterier, som sidder på nogle lange "arme". Det tog ca. et kvarter at få dem foldet helt ud. Bagefter sergede orienteringssystemets små kvælstofdyser for, at batterierne blev orienteret således, at solstrålerne faldt vinkelret på dem.

Det næste, der skulle ske, var at Mariner skulle "låse" sig fast på stjernen "Canopus", der var blevet valgt på grund af sin lysstyrke og sin position i forhold til Solen og Jorden. Derfor er Mariner udstyret med et lysfølsomt instrument, et øje om man så må sige, der er i stand til at måle variationer mellem stjernernes lysstyrke. Dette instrument er indrettet på en sådan måde, at det kan kommanderes til at tage endnu et "kik", hvis det ved en fejltagelse skulle "låse" sig fast til den forkerte stjerne i første omgang.

Som det på forhånd var planlagt, beordrede rumfartøjets "hjerne" 16½ time efter opsendelsen, sit øje til at starte eftersøgningen af Canopus. Søgeren pegede i en retning, der efter beregningerne var 293° fra Canopus, hvorfor rumfartøjet begyndte at dreje om sin akse. Mariner er konstrueret til at dreje langsomt i blot en retning, nemlig imod uret set fra Solen.

Kort tid efter, at Mariner havde begyndt sin kontrollerede drejning, opdagede søgeren lyset fra Jorden, men fandt, at det var for kraftigt og fortsatte derfor manøvren. Efter 8 minutters forløb og efter at have drejet blot 100°, låste den sig fast på en stjerne. Denne var desværre den lyssvagste stjerne overhovedet, som kunne få søgeren til at reagere.

I operationsafdelingen i Pasadena, Kalifornien, identificerede man stjernen som Aldemarin. Siden stjernen er så svagtlysende, mente eksperterne, at søgeren selv ville miste følingen med den, og de fik ret, idet Mariner kl. 08,13 af sig selv igen begyndte sin søgning efter Canopus.

Men problemerne var endnu ikke overstået. Efter en 107° drejning, der varede 16 minutter, låsede søgeren sig igen fast på en forkert stjerne, nemlig Regulus. Da denne også er svagtlysende, besluttede man fra operationsafdelingen at vente et døgn, før man igen ville beordre Mariner IV til at søge efter Canopus.

Den 30 november begyndte Mariner IV så forfra, og efter en 60° rulning, der varede 7 minutter, låste den sig fast på stjernen Naos i Mælkevejen. Man gav den endnu en kommando, hvilket blot resulterede i, at den efter et minuts forløb fandt en unavngiven stjernebob i Mælkevejen!

Nå, man gav nu ikke så let op i Pasadena, og efter at Mariner havde fået lov til at hvile sig i et kvarter, fik den igen ordre til at søge. Nogle minutter efter blev søgeren tiltrukket af lyset fra en stjerne 100 lysår væk. Den har øgenavnet "Den gule gigant". Dette var Canopus, og efter dette femte forsøg låsede Mariner IV sig endelig fast, stabiliseret på alle tre akser. På dette tidspunkt var rumfartøjet 608.000 km. fra Jorden og havde en relativ hastighed (i forhold til Jorden) på små 12.000 km./tim.

I de næste tre dage målte NASA's modtagestationer i Kalifornien, Australien og Syd-Afrika rumfartøjets nøjagtige kurs, samtidig med at man fik bevis på, at alle dele fungerede som planlagt.

Midtkursmanøvren begyndte den 4 december da Mariner IV var 1,1 millioner kilometer fra Jorden. Manøvren ville forkorte flyvetiden med to dage, og rumstationen ville flyve bagved og forbi Mars, i stedet for den foreløbige kurs, som ville have bragt den foran Mars. Med fem minutters intervaller fik Mariner tre indirekte kommandoer, som den oplagrede i sin "hjerne". Den første kommando var, at denskulle slippe kontakten med Canopus og Solen, for derefter at sænke næsen 44° . Den næste kommando gik ud på, at den skulle dreje 156° , og den sidste, at raketmotoren skulle brænde i 20,18 sekunder. Disse tre ordrer blev altså oplagret, og dernæst fik Mariner nogle direkte ordrer, nemlig at sætte strøm til raketmotoren samt at fjerne de låse, der havde siddet på siden starten for at forhindre at raketmotoren blev aflyret i utide. Kl. 09,35 fik Mariner ordre til at starte sine gyroer, for at den senere kunne holde sin hældning uden forbindelse med Solen og Canopus. Ligeledes stoppede man transmitteringen af videnskabelige data og gik over til udelukkende at sende tekniske data fra rumstationen. Dette gjorde man, for at man i Pasadena kunne få så mange oplysninger som muligt om rumfartøjets funktioner. Til slut fik Mariner endnu en ordre, hvilket satte en nedtælling i gang, som igen skulle føre til affyring af raketmotoren en time senere.

Pludselig kom der besked til Pasadena, om at Mariner havde mistet følingen med Canopus og var begyndt at dreje rundt. Øjeblikkelig blev der sendt besked til rumstationen om at afbryde midtkursmanøvren og dernæst at genoptage eftersøgningen af Canopus. Efter tre forsøg lå-

stede Mariner sig kl. 11,06 fast til den fjerde forkerte stjerne. Teknikerne i Pasadena besluttede sig for at holde en pause (det kan man godt forstå!) og overveje situationen. Kl. 15,40 blev det besluttet at fortsætte eftersøgningen af Canopus, og endelig - kl. 19,00 og efter 7 forgæves forsøg, blev Mariner atter orienteret efter Canopus.

Næste dag måtte man så begynde helt forfra igen. Ifølge de oplysninger, som man fik fra de elektroniske databehandlingsmaskiner, skulle Mariner denne gang sænke næsen $39,3^{\circ}$, dreje $156,08^{\circ}$ (!) og affyre sin raketmotor i 20,06 sekunder. En direkte kommando fjernede låsen til raketmotoren og satte strøm til den. Kl. 09,25 blev der givet ordre om at nedtællingen kunne begynde. Denne gang forblev Mariners øje fastlåst til Canopus, indtil dens "hjerne" kl. 10,25 gav ordre til at udføre de oplagrede kommandoer. Kl. 11,09 blev raketmotoren startet.

Tolv minutter senere meddelte Mariner, at den igen havde orienteret sine solbatterier mod Solen, og at den var begyndt at dreje for at finde Canopus. Kl. 11,55 kom en ny meddelelse om, at Canopus var fundet, og at Mariner var fastlåst til den. Dermed var midtkursmanøvren afsluttet. Den havde taget 3 timer og 50 minutter.

Midtkursmanøvren resulterede i en bane, som vil bringe rumfartøjet til en afstand af 8.600 km. fra Mars' overflade. Endnu en midtkursmanøvre kunne være blevet udført, men det stod nu klart, at der ikke var brug for den. Mariner IV forventes at passere Mars i ovennævnte afstand den 14 juli 1965 kl. 20,11 Eastern Standard Time.

ej

Himmelen i Marts

Omkring den 10 marts bliver Markur synlig igen. Den kan ses fra kl. 19,30. (lige som alle de andre tider, er det en ca.-tid) Til at begynde med lyser den så stærkt, at kun Jupiter og sirius lyser stærkere. Det er dog kun en kort fornøjelse, da Merkurs lysstyrke allerede den 19. er faldet så meget, at den svarer til Vega's. Fra den 1 april kan planeten ikke ses mere, og bemærk, at ovennævnte periode, er den eneste i hele 1965, hvor Merkur kan ses om aftenen.

Venus er stadig usynlig. Den 9 marts er Mars i opposition til Solen og har en formidabel lysstyrke, næsten lige så meget som Merkur har det et par dage senere. Den 12. marts er Mars kun 100 millioner km. fra Jorden, og det er det nærmeste, den kommer. Det har man forøvrigt også kunnet mærke på antallet af observationer i den senere tid.

Jupiter ses først på aftenen, og den går allerede ned mellem kl. 22,30 og 24,00. Jupiter ses i nærheden af Plejaderne (Syvstjernen) Uranus er den 3. Marts i opposition til Solen og skulle derfor teoretisk kunne ses med det blotte øje omkring midnat.

ej

Himmelen i April

Merkur, Venus og Saturn er stadigvæk usynlige.

Mars er aftenstjerne og går ned om morgenen kl. 05,30 først på måneden, og kl. 03,00 sidst på måneden. Lysstyrken er aftaget en del.

Jupiter kan ikke iagttages ret længe ad gangen. Sidst på måneden går den ned omkring kl. 21,30, og da mørket først falder på omkring kl. 21,00 er mulighederne ret begrænsede. Den 4 April står Ny-månen, Jupiter og Plejaderne meget tæt sammen.

...Nu er "vinterhimmelen" på retur. Endnu står alle de stjernebilleder, der danner krans om Orion, på himmelen, men deres sydlige afsnit er allerede forsvundet under horisonten.

Store bjørn har nu nået zenith, medens Cassiopeja er ved at nå sin underste stilling i nord-vest. Mod sydøst ses nu Jomfruen. Syd beherskes af Løven, der er forårets stjernebillede. Hvis man er i besiddelse af en rigtig stjerneskikkert eller et spejlteleskop med en åbning på ikke under 80 mm - og helst 100 mm - kan man nu i Løven se de kendte spiraltåger M65/M66. samt M95/M96. Man bliver nødt til at foretage en omhyggelig indstilling af kikkerten for at kunne finde dem, men det er umagen værd. God fornøjelse.

ej

Satellitten, der går den gale vej!

USAF har frigivet informationer om en opsendelse af en 45 kg. tung ARS-satellit (Aerospace Research Satellite), der, efter hvad der oplyses, skulle være blevet opsendt den 21 januar fra Vandenberg-basen i Kalifornien. Satellitten hævdes at indeholde instrumenter til at måle stråling samt tætheden af mikrometeoriter.

Der er et par interessante tekniske detaljer ved denne opsendelse; for det første sad satellitten ikke i spidsen af raketten, men var fæstnet til siden af Atlas-raketten i en kapsel. For det andet menes denne første ARS-satellit også at være den hidtil eneste satellit, som er blevet opsendt mod jordrotationen.

Satellittens kredsløb ligger mellem 560 og 2400 kilometer, og dens levetid anslås til ca. 3 måneder.

erling

Såfremt ovennævnte meddelelse er korrekt og såfremt russerne heller ikke har sendt satellitter i omløb mod jordrotationen, vil dyngen af UFO-observationer vokse ganske betydeligt, idet vi ofte i de forløbne år, har haft observationer af satellitlignende objekter, der med samme hastighed som de kendte satellitter og i regelmæssige baner er passeret hen over den danske nattehimmel. Vi har tidligere søgt oplysning om satellitter der gik avet om, men vi har altid fået oplyst, at det var enten russiske eller amerikanske satellitter, der var opsendt mod jordrotationen.

leif

U F O L O G I

Fortættelse af John Petersen's foredrag fra SUFOI aftenskolen vinteren 1963/64.

Visse ting tyder på, at man i svundne tider var i stand til at komme på bølgelængde med større kræfter og få disse til at komme i harmoni med hinanden. Man havde for eksempel i følge Scott Elliots bog om Atlantis et såkaldt Brama-våben, der kun angreb dem, der bar metal og våben, men dette Brama-våben kunne neutraliseres af et modsat rettet våben. (Måske var der her tale om et strålevåben - hvor strålen kunne neutraliseres af andre strålingsformer. red.) Man kendte også kraften bag elektriciteten - FOHAT -, i gammel tid gik man i dybden, man sagde hvorfor og man fandt frem til årsagerne - og ikke som nu, hvor man bare går frem uden at se sig tilbage, - Hvad er for eksempel elektricitet? Man har også beretninger om et projektil, der indeholdt universets kraft (muligvis atomenergi. red.) men vi kender ikke hemmeligheden bag dette eller disse våben - heldigvis!

I moderne tid er noget blevet "genopdaget", men kun for en kort tid. John Keely udførte i 1890 flere interessante eksperimenter, men han blev helt overset af sin samtid. Han havde tilsyneladende opdaget at stoflige partikler kunne deles eller spaltes ved vibration. Ved at spille en bestemt tone på sin violin, var han i stand til at få en 25 HK motor til at arbejde - uden tilførsel af elektricitet eller andre energiformer. Men kun han selv var i stand til dette, flere andre prøvede at spille på violinen, men de fik ikke motoren til at bevæge sig. Når Keely skiftede til anden tone, stoppede motoren, dette kunne tyde på, at vibrationerne fra hans violinbue, ved en bestemt frekvens, var i stand til at komme i harmoni med større kræfter. Tænk blot på, hvad der findes i "luften" i dag af radiobølger og fjernsynsbølger, uden at vi er i stand til at høre eller se disse uden brug af et apparat, der er konstrueret til dette specielle formål. Der kunne udmærket godt være bølge- eller energiformer, som vi ikke kan komme i forbindelse med uden brug af specielt konstruerede apparater

De gamle beretninger er svære at kontrollere, så vi går lidt frem i tiden. SUFOI har intet med religion at gøre og er absolut ikke en del af nogen religion, men vi vil alligevel se lidt på bibelen, for at se på hvad den beretter om disse ting. Selv om bibelen som bekendt kan udlægges på utallige måder, er der dog så mange beretninger heri, der beretter om ting og hændelser, der udmærket godt kunne være UFO'er. De er omtalt som "flyvende bogruller", eller som "skystøtter om dagen" og "ildstøtter om natten" også en "ting", der havde "4 ansigter og en hed ånde" er omtalt. Vi kender til beretninger på Papyrus, der er ret medtagne og derfor svære at tyde. Denne er fra år 1450 før vor tidsregning, altså ca. 3400 år gammel, den omtaler lysende maskiner, der fløj, gik stille (de var lydløse) og farverne der er omtalt er de samme som vi kender så godt fra observationsberetninger fra vore dage. Det kunne derfor tyde på, at de UFO-modeller vi kender i dag, har eksisteret i årtusinder uden væsentlige ændringer i udseende, lys- og farvespil etc. En kultur, der er nået så langt at deres frembringelser i årtusinder har været så fuldkomne, må sikkert være både meget gammel og meget højt udviklet. Vi kender indenfor UFO-kredse mindst 400 beretninger om UFO'er eller UFO-lignende objekter, der alle er dateret før anden verdenskrig, deraf er en stor del fra midaldderen, nogle enkelte endnu ældre.

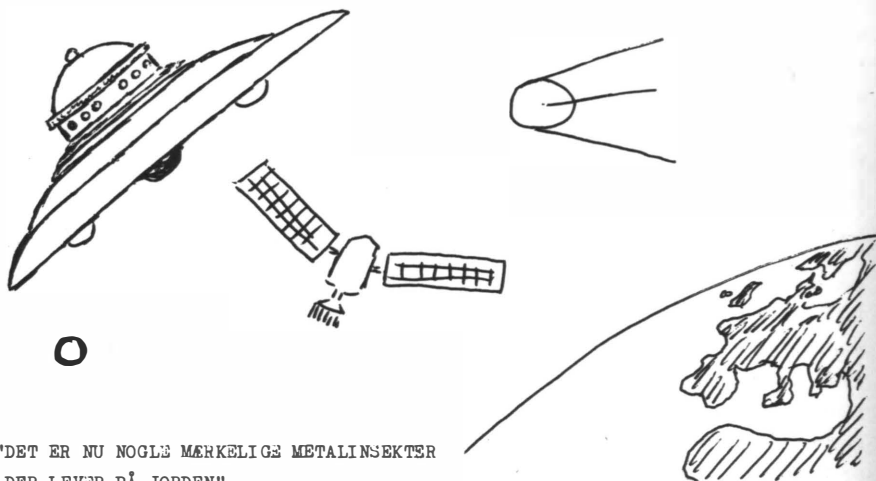
I en gammel klosterberetning fra Yorkshire har man fundet en beretning fra år 1290, der i et og alt svarer til moderne observationsberetninger. Det var ved middagstid i klosteret en af brødrene så objektet, som en rund sølvglinsende genstand, der med stor fart bevægede sig hen over himmelen. Broderen kaldte på andre munke og alle så de denne mærkelige genstand. Disse ældre beretninger er desværre ikke altid ret udførlige, men til gengæld kan man udelukke alle moderne "bortforklaringsemner", såsom balloner, satellitter, billygter, flyvemaskiner, zeppelinere, lys på skyerne fra storbyer etc. idet alle disse ting simpelt hen ikke eksisterede dengang.

Et gammelt kobberstik viser Devons indbyggere, der i 1704 så en V-formation af mørke faste genstande på vej hen over himmelen. I en dansk beretning fra Absalon Petersen's dagbøger fra 1552 - 1572 (de findes på det kongelige bibliotek), nævnes der observationer over Oslo, Bergen og Trondhjem, der alle i udpræget grad minder om moderne UFO-observationer.

Vi kan følge alle disse rapporter op gennem tiden i hele vor historiske tid, og det viser sig, at det er de samme ting, der går igen; former, hastigheder, lydløshed, manøvreedygtighed, retningsændringer etc.

Sluttes i næste nummer af JUNIOR.

John.

"DET ER NU NOGLE MÆRKElige METALINSEKTER
DER LEVER PÅ JORDEN".

RUMHUMOR: En UFO er landet i Congo og piloten henvender sig til en yndig lille mørkebrun ungme: "Vil du føre mig til dette lands leder!" Pigen svarer: "Kasavubo, Lumomba eller Tjombe?" Piloten svarer: "Ja, du er yndig, men jeg har travlt, før mig nu til jeres leder, så kan vi danse senere".

frit efter "Cosmio Newsletter".